

високото и най-вѣрното изражение на любовта и милосердието. — Молитвата за нашитѣ ближни, за болнитѣ, нещастнитѣ, има сжщата спасителна сила, но само тогава, когато тя се извършва съ горѣща вѣра отъ дълбочинитѣ на искренното любяще сърдце. — Даже, когато законътъ и сждбата ѝ припятствуватъ, когато чловѣкъ е длъженъ да испие до дъното горчивата чаша на испытанията и когато не е безползвана молитвата. — Исусъ Христосъ училъ „молете се на всѣко мѣсто“. — Молитва извършвана въ общо единение, — това е обединение на усилията на чловѣческата мисль, воля, лжчть на свѣтлината, която още по-скоро и по-силно достига своята цѣль. Бивали сж примѣри, че душата въ врѣме на молитвата, се е отдѣляла отъ тѣлото, и погружена въ висшия екстазъ, слѣдвала подиръ тревожната мисль, която е прѣдпроводила като свой извѣстникъ въ безконечното пространство.

Чловѣкъ носи въ себе несравненна двигателна сила, но твърдѣ малка часть умѣе да извлѣче отъ нея. За да я привѣде обаче, съ движение не му сж необходими вѣра и воля.

Разглежданата по такъвъ начинъ молитва. губи мистическия характеръ. — Да се молимъ, — не значи да искаме само прощение и милость, но значи да се възнесемъ съ душата си надъ всичкоземно и да встѣпимъ въ общение съ висшитѣ духовни сили.

Молитва, — това е мисль устоѣнена къмъ доброто и благо, — това е лучезарния конецъ, който свързува земния миръ съ божественнитѣ мірое, — въплоченитѣ духове съ свободнитѣ и свѣтозарнитѣ — т. е. невъплотенитѣ духове. Да отричаме молитвата, значи да отричаме единственната сила, която ни истъргва отъ властѣта на страститѣ и интереситѣ земни, която ни възнася надъ всичко суетно и дребнаво. и най сѣтнѣ. която ни съединява съ вѣчната и неизмѣнна гармония на вселенната.

Защо да отблъсваме молитвата въ името на смѣшнитѣ заблуждения; не е ли по-добрѣ да се утилизира мудро и умѣренно?

Трѣбва да се молимъ отъ искрено сърдце и отъ дълбочинитѣ на душата. Трѣбва да избѣгваме вѣнкашната молитва при която душата си остава нѣма. Въ края на асѣки день, като почивае отъ дневнитѣ трудове и грижи, прѣди всичко, трѣбва да се углобимъ въ само себе, и старателно разгледаме нашитѣ постѣпки. Лошитѣ отъ тѣхъ---умно осждимъ, за да ги избѣгваме въ бждще, а да се порадваме, ако сме успѣли да направимъ нѣщо добро и ползпно. Да просимъ Господа Бога да ни помогне, като осществи въ насъ и около насъ свършенната и морална красота. Да възнесемъ нашата мисль далечъ отъ земята. Нѣка нашата душа се радва и хвърчи къмъ --- Вѣчното Сжщество. Тя --- като се връща отъ тая висота добива съкровището на търпѣнието и мжжеството. Тѣ облѣкчаватъ изпълнението на нейнитѣ обязанности и нейната задача за самоусвършенствование.

Да присѣдинимъ нашия гласъ къмъ гласътъ на безконечность-